

1867-03-16

AFSENDER

J. C. Jacobsen

MODTAGER

Carl Jacobsen

FAKTA

Type:
Letter

Sprog:
Dansk

Afsendersted:
København

Arkivplacering:
Uden FA-nummer, æske F 3,1

Keywords:
Familieliv

SUMMARY

Om J. C. Jacobsens første møde med Emilie Djørup efter Carls afrejse.

TRANSSKRIFTION

Carlsberg 16 Marts 1867.

Kjære Carl!

Da jeg ikke veed hvor lang Tid, der kan hengaae, til jeg modtager dit næste Brev, troer jeg ikke at burde afvente dets Ankomst, før jeg, som et Supplement til mine sidste Breve, meddeler Dig Resultatet af min første Sammenkomst med E.- Jeg besøgte hende i Toorsdags hos Michael's og havde en lang Samtale med hende i hvilken jeg først bestræbte mig for at overtøye hende om, at jeg virkelig ikke "havde Noget imod hende" men meget mere netop havde havt hendes Fremtids Lykke for Øie og dernæst søgte ved Fornuftsgrunde at bringe hende til at indsee Rigtigheden af min Opfattelse, men det var øiensynligt, at hverken mine Forsikringer eller mine Grunde - hvor mildt og venligt de end bleve fremførte -gjorde noget stort Indtryk eller vare istand til at tilveiebringe synderlig Forandring i de Forestillinger hvori hun havde levet sig ind. Det var tydeligt, at hun i mig stadigt saae den strenge, haarde Onkel, der var vred fordi man havde handlet imod hans Villie og der var derfor ingen

rigtig Modtagelighed for den Forestilling, at det var Vægten af mine Grunde der havde nødsaget mig til at handle som jeg gjorde. Først da jeg havde udtømt omtrent Alt hvad jeg vidste at sige og til Slutning tog hende kjærligt om Hovedet og klappede hende, idet jeg - vistnok noget bevæget - forsikkrede hende hvor ondt det gjorde mig for hende, gik det op for hende, at jeg virkelig havde et Hjerte ogsaa for hende og det varede da ikke længe før hun med Inderlighed og Kjærlighed kom mig imøde, saa at jeg med sand faderlig Ømhed kunde tage hende i mine Arme og kjærtegne hende som om hun var mit eget, kjære Barn og hun klyngede sig med ikke mindre Hengivenhed til mig og forsikkrede mig hvor glad hun nu var over denne Samtale og hvor let hun var om Hjertet, thi nu havde hun Tillid til mig, at jeg virkelig havde handlet med hendes Lykke for Øie og hun tvivlede ikke mere paa, at hvad jeg som kjærlig Fader gjorde, ogsaa vilde være til hendes sande Vel.

Nu troede hun ogsaa at kunne indsee, at en alvorlig Prøvelse var fornøden eller idetmindste til Eders Bedste og hun vilde nu med Taalmod bære den og haabe det Bedste af Fremtiden.

For at forebygge, at hun muligt skulde hengive sig til en Illusion, maatte jeg gjentage, at denne Fremtid i hvert Fald var noget fjern, da det vilde kræve Tid forinden Du kunde blive hvad Du burde være som Christen, som Mand og som Borger og at det ganske afhang deraf om hendes saavel som mine kjæreste Ønsker og Forhaabninger kunde gaae i Opfyldelse, hvortil hun svarede, at dette begreb hun nu godt.-

Denne første Sammenkomst med E. kom saaledes til i Inderlighed og gjensidig Forstaaelse at danne et glædeligt Sidestykke til min sidste Sammenkomst med dig paa Reisen til Korsøer. Da jeg nu veed, at hun har Tillid til mig og oprigtig Hengivenhed, troer jeg, at kunne virke gavnligt

paa hende og det vil derfor være mig en sand Glæde, at see og tale med hende ret ofte.- Men det vilde give Anledning til Gisninger osv, hos hele og halve Bekjendte (hvilket jeg for hendes Skyld maa

afværge) dersom der indtraadte et altfor paafaldende Omslag i hendes Forhold til it Huus. Denne Forandring maa derfor foregaae succesive. Igaar var hun herude og besøgte din Moder, medens jeg var i Byen; hun havde ogsaa da udtalt sin Glæde over at have lært mig rigtigt at kjende.

Imorgen skulle vi see en lille Kreds hos os af Niensens og Djørupperne ofl. hvor hun ogsaa kommer.-At denne Meddelelse vil skaffe Dig en stor Glæde kan jeg let indsee, men for at Du ikke skal hengive Dig til fordærvelige Illusioner, maa jeg tilføie, at jeg efter at have lært E. noget nærmere at kjende, er blevet bestyrket i min Overbeviisning om, at I, saaledes som I endnu ere, ikke vilde kunne gjøre hinanden lykkelige. Om I efter en yderligere Udvikling med Tiden ville blive istand dertil, er et Spørgsmaal, som kun Fremtiden kan besvare. Nu siger min Menneskekundskab mig kun, at der er Mulighed baade for et Ja og et Nei.- Gid Du maa faae Øiet op for denne dobbelte Mulighed og mindes at Afgjørelsen væsentlig beroer paa, hvad Du bliver til!

Din hengivne Jacobsen

Din Moder skriver først næste Gang; hun beder at hilse Dig

J. C. JACOBSENS ARKIV
CARLSBERGFONDET

Kjærligst
Fredag Formiddag.

Just som jeg staaer i Begreb med at afsende dette Brev, modtager jeg dit, som glæder mig intet mindre end mit har glædet Dig, thi omsider begynder Du nu at forstaae mig. Glem ikke den Erfaring Carl! Du har gjort om det Urigtige i de Forestillinger, hvortil Du dog aabenbart i saa høi Grad har hengivet Dig i fuld Tillid til deres Rigtighed! Jeg frygter for at det er en arvelig Feil hos Dig, som Du vil have ondt ved at udrydde, men dersom Du i Aftes havde seet E. sidde i et Par Timer paa mit Knæ

med Hovedet paa mit Bryst, i kjærlig Samtale, vilde Du dog vist være bleven rød af Undseelse over din Vildfarelse.- Dette er ikke nogen Bebreidelse men kun en kjærlig Paamindelse, som jeg haaber Du nu vil forstaae, ligesom E. forstaaer det Hjertelag, hvormed jeg siger selv det Alvorligste.

Om Bryggeriet har det ogsaa glædet mig meget at modtage din udførlige Meddelelse. Jeg har en hel Deel Spørgsmaal endnu at gjøre, men det maa beroe til næste Gang.-

J. C. JACOBSENS ARKIV
CARLSBERGFONDET

16/3 67

C.M.

Kjære Carl!

Carlsberg 16 Marts 1867.

Da jeg ikke med Gode Lang Tid, des Lige Jæger, dit jeg udtager dit usle Brev, daer jeg ikke at bende afsende det Auktions, som jeg, som et Tilgylde ment til mine fædres Brev, meddelte dig Beskaffeth af mine fædres Sammenkomst med E. - Jeg besøgte fædre i Carlsberg for Michæls' og fædre en lang Tid med fædre i Smilken jeg først besøgte mig for at anerkende fædre som, at jeg virkelig ikke "fædre Konge indad fædre" men meget mere udby fædre fædre fædres Samfund og den fædre flid og smukt fædre med Samfundsmænd at hellige fædre til at indse Rigtigheden af mine Opfattelse, men det var ærenfyldt, at fædres mine Samfundsmænds alle mine Gæster - fædre mildt og nærligt de end blev fædres - gjorde meget stort Indtryk eller navn ifald til at give tilværelsen fædres fædres Brev i de Samfundsmænds fædre fædre fædre fædre ind: Det var tydeligt, at fædre i mig fædre fædre fædre fædre fædre fædre, des Lige med fædre fædre fædre fædre fædre indad fædre Wille og des med fædre fædre

sigelig skatagelighed for den Saestikkeling,
at det nok skalen af min Gænde des sande
nødtagt mig det at sande for mig gjænde.
Lært da jeg sande istænd auctant All sand
jeg midde at sigs og det Plæning der sande
Gæstigt om sandt og Læggend sande, idet jeg
- mistet meget hermed - sandt sande for
and det gjænde mig for sande, get det og for
sande, at jeg mistelig sande at gjænde og for
for sande og det maade da det længe for sin
med Gudstilighed og Ljævelighed dem mig indd,
for at jeg med sande, sandelig sande sande
læge sande i min Aare og Ljævelig sande
for om sin med mit eget, Ljæve Aare og
sin Eljævelig sande med det minde sande
det mig og sandt mig sande glad sin in
med om sande sande og sande det sin
med om sande, det in sande sin Cille
det mig, at jeg mistelig sande sande med
sande Ljæve for det og sin sande det
med for, at sande jeg sande Ljævelig sande
gjænde, og for med med det sande sande the.

J. C. JACOBSENS ARKIV
CARLSBERGFONDET

afsaagst den som det indleather at alle her gaafaldt
Omslag: Guds Barmhertighed til mit Jænder. Deres
Saaendinger med deres saagaar paaordene. Igaar
naar sin Jænder og betagte sin Moder, medent jeg
naar i Løjen; sin Saad og for de indtalt sin Glæde
aars at saar laad mig rigtigt at Jænder. Igaar
stille mig for en lille Taad for os af Næstens og
Ojængem, og, for sin og for Sammen. —
At deres Barmhertighed mig skaffe mig en stor Glæde
kun jeg det indfor, men for at din Skilhed mig
giver mig det fordommelige Illusioner, men jeg det
fær, at jeg efter at saar laad E. noget mere
at Jænder, er blevet betagte i min Omskænd,
mig om, at I. saaledes forer I anden om, Skil
milde Løjen og sin Jænder lykkelig. Om I
efter en godvillig og betagte mig med Liden vilde
blive i haand betagte, er at Ojængemaal, for sin
Saaendinger kan haabaa. Min siges min Barmhertighed
betagte mig sin, at det er mig betagte haand for et ja
og et nei. — Gid du mig saar skil og for deres
Barmhertighed mig betagte at Ojængemaal og sin
lykkelig betagte mig, for sin betagte til!
— sin Jænder Jacoben

1667 a.
3

London den 17de Decbr.

Jætt saa jeg snart: Begreb end at offeend
Mr. Lewis, medtoges jeg det, saa gledes mig Mr.
Lindens end mit Lew glædet dig, Vi anbefaltes
bejgende di mi at forstaae mig. Glem ikke
den forsamling, Carl! di for sig gjæst om det
Urigtige i de Luftbeholdninger, forat di dog aaben-
baert i for sin Grad for forjætted dig i færd
Tillid til den Rigthighed! - Jeg forjætted for
at det er en aarvelig Feil for dig, saa di mit
saa end end at indig Mr. men forsam di: Allet
Lunde for E. fælle: at for Lewis saa mit Lew

J. C. JACOBSENS ARKIV
CARLSBERGFONDET

end tænkt med mit Bly, i Høilig Tænkelse,
næst du dog mit navn bliver værd af Gudstjeneste
og din Nidfaastelse. - Men er det mig selv betænke:
dette er min Høilig Hæder, som jeg
gæsker dig om at forstaa, ligesom G. forstaaes
at Hæder, som jeg siger selv at Alvorstid.
Om Blyet er det ogsaa glædt mig meget
at modtage din indførlige Modværdighed. Jeg har
en fast Best. Opagt med andre at gjæve, men
at man bare har været Gang. -